

บทที่ 7

สรุปผลการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลัก คือ การพัฒนาโมเดลทำนายความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทย (Tourism Demand Model-TDM) และ โมเดลโลจิสติกส์การท่องเที่ยว (Tourism Logistics Model-TLM) เพื่อนำไปใช้ในการวางแผน และ กำหนดนโยบายของโลจิสติกส์สำหรับการท่องเที่ยวของประเทศไทยต่อไป

ในการพัฒนา TDM นั้นได้ใช้ข้อมูลจากฐานข้อมูลนักท่องเที่ยวขาเข้าที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทย ระหว่างปี 2551-2553 จำนวน 84,302 คน แบ่งข้อมูล ตามทวีปที่นักท่องเที่ยวพำนักได้ 5 กลุ่มคือ ยุโรป เอเชีย อเมริกา ตะวันออกกลาง และ แอฟริกา ความต้องการของนักท่องเที่ยว (tourism demand) วัดจากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าประเทศไทย ในการนี้ได้แบ่งนักท่องเที่ยวทั้งหมดเป็น 3 ชั้น (class) ตามค่าใช้จ่ายในประเทศไทย คือ นักท่องเที่ยวชั้นที่ 1 2 และ 3 ชั้นตอนต่อมานำข้อมูลแต่ละกลุ่มทวีปไปสร้าง TDM โมเดลโดยใช้ Bayesian Network ได้ โมเดล ทั้งสิ้น 5 โมเดล ผลการทดสอบความถูกต้อง ค่า precision และ recall ของ TDM โมเดลทั้ง 5 อยู่ในเกณฑ์ดี คือ ความถูกต้องในการทำนายมีค่าสูงกว่า 80% ทุกโมเดลสำหรับค่า การวัดค่า precision และ recall ของแต่ละโมเดลนั้นต่างกันเล็กน้อย โมเดล TMD ทั้ง 5 นั้นสามารถทำนายได้ค่าถูกต้องสูงมากสำหรับนักท่องเที่ยวชั้นที่ 1 และ 2 และ ทำนายได้ค่าถูกต้องปานกลางค่อนข้างสูง สำหรับนักท่องเที่ยวชั้นที่ 3

จากการวิเคราะห์ และ สร้างโมเดลโดยใช้ Bayesian Network พบว่าตัวแปร ที่มีผลต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว ได้แก่ จำนวนวันเดินทาง ยานพาหนะที่ใช้ในการเดินทาง เพศ อายุ ที่หมายในการเดินทางและ ค่าใช้จ่ายในประเทศ เช่น ค่าอาหาร ค่าบริการท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายในการซื้อสินค้า และ ค่าที่พัก

ผลการทำนายพบว่าคุณลักษณะส่วนตัว และ พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในการเดินทางแตกต่างกันไปในแต่ละทวีปที่อาศัยอยู่ นักท่องเที่ยวในแต่ละทวีปจะมีความต้องการในการเดินทางท่องเที่ยว และมีคุณลักษณะในการใช้จ่ายต่างกัน เช่น นักท่องเที่ยวจากยุโรปส่วนใหญ่จะเดินทางเข้ามาพักในระยะเวลาตั้งแต่ 2 สัปดาห์ขึ้นไปเดินทางโดยเครื่องบินในประเทศ ขณะที่นักท่องเที่ยวจากทวีปอเมริกาส่วนใหญ่จะเดินทางมาพัก 4-6 วัน เดินทางโดยรถบัส และ เครื่องบินในประเทศ จังหวัดที่นักท่องเที่ยวมาพักมากที่สุด คือ กรุงเทพฯ รองลงมาคือ ชลบุรี(พัทยา) ภูเก็ต เชียงใหม่ กระบี่ นักท่องเที่ยวจากเอเชียมีจำนวนมากสุดนิยมเข้ามาพักระยะสั้นและ ซื้อสินค้าราคาไม่แพง กรณีของนักท่องเที่ยวจากทวีปอเมริกา นักท่องเที่ยวที่พักยาว 10 วันขึ้นไป ใช้สายการบินในประเทศ นักท่องเที่ยวจากทวีปนี้มีค่าใช้จ่ายสำหรับที่พัก และ ซื้อสินค้าราคาแพงกว่าทวีปเอเชีย สำหรับนักท่องเที่ยวจากตะวันออกกลางส่วนใหญ่เป็นเพศชาย และนิยมซื้อสินค้าราคาสูงกว่าทวีปเอเชีย นักท่องเที่ยวจากทวีปแอฟริกา มีจำนวนน้อยสุดนิยมเข้ามาพักระยะสั้น 4-6 วัน ค่าใช้จ่ายในรายการ ค่าอาหาร และ การซื้อสินค้าจะมีมูลค่าสูงกว่าบริการการท่องเที่ยว ที่พัก การเดินทางในประเทศ

โดยทั่วไปความต้องการและคุณลักษณะของนักท่องเที่ยวจะเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการจัดหาอุปทานเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ดังนั้นเมื่อได้ผลลัพธ์จากการพัฒนาโมเดลทำนายความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทย (Tourism Demand Model-TDM) แล้ว จึงได้ทำการศึกษาโมเดลโลจิสติกส์การท่องเที่ยวจากข้อมูลที่มีการจัดเก็บไว้ในฐานข้อมูล Corpus (www.bol.co.th/corpus) ซึ่งเป็นฐานข้อมูลที่รวบรวมข้อมูลพื้นฐานของหน่วยธุรกิจที่ต้องรายงานผลประกอบการต่อกรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย หรือกรมบังคับคดี กระทรวงยุติธรรม การศึกษาจะเลือกธุรกิจ

ที่อยู่ในหมวดบริการด้านการท่องเที่ยว โรงแรมและภัตตาคาร และการขนส่งที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว รวมจำนวนผู้ประกอบการทั้งสิ้น 84,347 ราย

การวิเคราะห์รายละเอียดของผู้ประกอบการทั้งหมด ใช้วิธีทางสถิติในเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) เช่น ค่าสัดส่วน ร้อยละ และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) เพื่อศึกษาตัวแบบโลจิสติกส์การท่องเที่ยว หรือด้านอุปทานของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ว่าสามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้มากน้อยเพียงใด การศึกษาแบ่งตัวแบบโลจิสติกส์การท่องเที่ยวแบ่งเป็น 5 ประเภท ได้แก่

โลจิสติกส์ในสถานที่ทำงาน (Workplace Logistic) จากการศึกษาพบว่าจำนวนผู้ประกอบการเฉพาะด้านการท่องเที่ยวมีทั้งสิ้น 17,548 ราย แต่มีกิจการที่ยังคงอยู่เพียง 9,775 (ร้อยละ 55.70) ธุรกิจมีขนาดเล็กตั้งนั้นระบบโลจิสติกส์ในสถานที่ทำงานในเชิงกายภาพจึงไม่ซับซ้อนเหมือนในธุรกิจการผลิต แต่บุคลากรจะต้องมีความรู้และทักษะที่หลากหลายในการให้บริการ เช่น การตลาด การบริการ การใช้ภาษา การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร รวมทั้งการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า

โลจิสติกส์ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึงการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก โครงสร้างพื้นฐานกายภาพเพื่อให้การจัดการวัตถุดิบ คลังสินค้า และการขนส่ง สามารถเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ การพัฒนาโลจิสติกส์ด้านนี้จะต้องมีการพัฒนาทั้งในระดับประเทศและระดับท้องถิ่น รวมถึงการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและสารสนเทศ ในระดับประเทศรัฐบาลจะต้องมีบทบาทในการกำหนดนโยบาย และจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกและโครงสร้างพื้นฐานหลักของประเทศ ในระดับท้องถิ่นจะเน้นการจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกและการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

โลจิสติกส์องค์กรของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว มีความสำคัญเนื่องจากมีหน่วยงาน บุคลากรเกี่ยวข้องจำนวนมาก เช่น ผู้บริโภค ผู้จัดจำหน่าย ตัวกลาง ได้แก่ บริษัทนำเที่ยว ตัวแทนบริษัทนำเที่ยว และภาครัฐ โลจิสติกส์องค์กรของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจึงมีลักษณะเป็นเครือข่าย แต่ละธุรกิจจะต้องสร้างความสัมพันธ์ทั้งในระดับเดียวกันและความสัมพันธ์ต่างระดับเพื่อลดต้นทุนในการดำเนินการ ลดจำนวนสินค้าคงคลังแต่สามารถจัดหาได้ทันตามการเปลี่ยนแปลงอุปสงค์ และเพื่อให้ได้ประโยชน์จากการประหยัดต่อขนาดการผลิต (Economy of Scale) ขณะที่รัฐบาลและองค์กรจัดการด้านการท่องเที่ยว จะต้องเป็นหน่วยงานที่อำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวและสนับสนุนผู้ประกอบการ

โลจิสติกส์ในห่วงโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นรูปแบบที่พบมากเนื่องจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะเกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการจำนวนมาก ห่วงโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะครอบคลุมธุรกิจที่ดำเนินกิจกรรมหลักด้านการท่องเที่ยวจะเกี่ยวข้องโดยตรงตั้งแต่การจัดหาสินค้าและบริการจากผู้ผลิตและผู้ให้บริการจำนวนมาก เช่น ที่พัก รถโดยสาร แหล่งท่องเที่ยว กิจกรรม อาหารและความบันเทิง เพื่อนำมารวมเป็นสินค้าและบริการการท่องเที่ยว จากนั้นจึงทำการบริหารจัดการปลายทาง เช่น การจัดส่งข้อมูล สารสนเทศ ตลอดจนสินค้าและบริการดังกล่าวไปยังนักท่องเที่ยว การตลาด การขาย และการบริการหลังการขาย สำหรับกิจกรรมสนับสนุน ประกอบด้วยการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ การพัฒนาบุคลากร การบริหารจัดการ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้ลูกค้าหรือนักท่องเที่ยวพึงพอใจ โลจิสติกส์ด้านการท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเท่านั้น คือการให้บริการเมื่อนักท่องเที่ยวมาถึง การขนส่ง การให้บริการจนเมื่อนักท่องเที่ยวสิ้นสุดการเดินทางด้วยความพึงพอใจ จากการศึกษาพบว่า ธุรกิจทั้ง 84,347 ราย จะเชื่อมโยงในห่วงโซ่อุปทาน โดยมีการประกอบการด้านโรงแรม ที่พัก มากที่สุดคือ 21,742 ราย (ร้อยละ 25.83) รองลงมาได้แก่

ภัตตาคาร ร้านอาหารและบาร์ (ร้อยละ 21.46) ธุรกิจจัดการท่องเที่ยว (ร้อยละ 20.84) บริการที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งและท่องเที่ยว (ร้อยละ 15.54) และบริการเกี่ยวเนื่องกับการขนส่งอื่นๆ (ร้อยละ 14.64)

โลจิสติกส์ในระดับโลกของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นการเคลื่อนย้ายนักท่องเที่ยว สารสนเทศ เงินตรา เชื่อมโยงไปทั่วโลกปราศจากข้อจำกัดในด้านภูมิศาสตร์ โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และเว็บไซต์เป็นตัวกลาง

ผลการศึกษาอุปสงค์ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเปรียบเทียบกับผลการศึกษาโลจิสติกส์ด้านการท่องเที่ยวพบว่ามีความสัมพันธ์กันดังนี้

- จังหวัดที่นักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยวมากที่สุด คือ กรุงเทพมหานคร ชลบุรี (พัทยา) ภูเก็ต เชียงใหม่ กระบี่ สอดคล้องกับโลจิสติกส์องค์กรของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ที่ตัวแทนการท่องเที่ยวซึ่งเป็นธุรกิจให้บริการนักท่องเที่ยวในด้านต่างๆ มีจำนวนมากที่สุดที่ กรุงเทพมหานคร รองลงมาคือ ภูเก็ต ชลบุรี เชียงใหม่ สุราษฎร์ธานี และกระบี่ สำหรับโลจิสติกส์ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ก็มี การเชื่อมต่อด้วยการขนส่งสาธารณะจากกรุงเทพ ไปยังเมืองที่เป็นจุดหมายปลายทางหลักดังกล่าว จำนวนเครื่องบินภายในประเทศ รถไฟ หรือรถโดยสารประจำทาง มีจำนวนและคุณภาพค่อนข้างดีกว่าจังหวัดอื่นๆ
- นักท่องเที่ยวมาจากหลายทวีป หลายประเทศ ทั้ง ยุโรป อเมริกา เอเชีย ตะวันออกกลาง และแอฟริกา ดังนั้นระบบโลจิสติกส์ในสถานที่ทำงานของธุรกิจการท่องเที่ยวจึงต้องให้ความสำคัญกับการติดต่อสื่อสาร การส่งข้อมูล สารสนเทศ การแก้ปัญหา การจัดการด้านการเงิน การทำธุรกรรม การพัฒนาหน้าร้านผ่านเว็บไซต์ มากกว่า การจัดการโลจิสติกส์ในสถานที่ทำงานเหมือนกับโรงงานทั่วไป
- การเข้าพักของนักท่องเที่ยวที่มีระยะเวลาที่ต่างกันทั้งในระยะสั้น 4-6 วัน 10 วัน หรือตั้งแต่ 2 สัปดาห์ขึ้นไป การศึกษาด้านอุปสงค์ไม่ได้ให้รายละเอียดในด้านประเภทและคุณภาพของที่พัก แต่โลจิสติกส์ในบ่วงโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแสดงถึงการกระจายตัวของที่พักแรมในทุกจังหวัด โดยกรุงเทพมหานครซึ่งมีที่พักมากที่สุด รองลงมาคือ ชลบุรี สุราษฎร์ธานี ภูเก็ต เชียงใหม่ และประจวบคีรีขันธ์ สำหรับคุณภาพของที่พักสามารถเทียบเคียงกับจำนวนเงินทุนจดทะเบียน ซึ่งมีตั้งแต่ต่ำกว่า 5 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท แสดงให้เห็นว่าอุปทานด้านการท่องเที่ยวสามารถรองรับกับจำนวนและคุณภาพที่นักท่องเที่ยวต้องการ นอกจากนี้ที่พักที่มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 5 ล้านบาท มีถึง 10,837 แห่ง การเติบโตของที่พักหรือการเลิกกิจการจะเปลี่ยนแปลงตามจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามา
- การเดินทางของนักท่องเที่ยวในประเทศจากแต่ละทวีปจะใช้รถบัส และ เครื่องบินในประเทศเป็นหลัก จากที่กล่าวมาแล้วว่า การใช้รถสาธารณะและเครื่องบินภายในประเทศตามเมืองหลักที่นักท่องเที่ยวนิยมไปไม่มีปัญหามากนัก แต่การเชื่อมต่อจากปลายทางหลักไปยังแหล่งท่องเที่ยวยังขาดประสิทธิภาพทั้งในด้านข้อมูล และพาหนะ ดังนั้นการเดินทางโดยลำพังจึงไม่สะดวก ทำให้นักท่องเที่ยวต้องอาศัยบริการจากตัวแทนบริษัทนำเที่ยวและบริษัทนำเที่ยวส่วนใหญ่ ที่พร้อมจะให้บริการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น การสำรองตั๋วโดยสารเครื่องบิน การจัดหาอาหารเช้า เหมารือ บริการนำเที่ยว ที่พักแรม กิจกรรมด้านกีฬา เช่น ดำน้ำ การตีกอล์ฟ รวมถึงบริการด้านสุขภาพ สปา และ ความงาม เป็นต้น

- นักท่องเที่ยวมีคุณลักษณะในการใช้จ่ายต่างกัน โดยนักท่องเที่ยวจาก ทวีปยุโรป อเมริกามีการใช้จ่ายสูงกว่านักท่องเที่ยวจาก ตะวันออกกลาง และเอเชีย ตามลำดับ ขณะที่นักท่องเที่ยวจากทวีปแอฟริกาจะมีค่าใช้จ่ายด้านอาหาร และการซื้อสินค้า การศึกษาด้านอุปทานการท่องเที่ยวไม่ได้ครอบคลุมเรื่องร้านอาหารทั่วไป มีเฉพาะภัตตาคาร และบาร์เพื่อให้นักท่องเที่ยว แต่เรื่องอาหารและสินค้าสำหรับนักท่องเที่ยวไม่น่าจะมีปัญหามากนักสำหรับประเทศไทย

ดังนี้

- สำหรับผลการศึกษาข้อมูลจากการเหมืองข้อมูลนักท่องเที่ยว และโลจิสติกส์การท่องเที่ยว สามารถสรุปได้ดังนี้
 - การจัดการโลจิสติกส์ด้านการท่องเที่ยวในระดับองค์กร และสิ่งอำนวยความสะดวกที่จัดโดยเอกชน ทั้งในเรื่องบริษัทนำเที่ยว บริษัทตัวแทนการท่องเที่ยว การจัดกิจกรรมเพื่อการท่องเที่ยว โรงแรม ที่พัก ร้านอาหารมีความเพียงพอที่จะตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะจังหวัดที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางไป ตามผลที่ได้จากการพยากรณ์อุปสงค์การท่องเที่ยว
 - การมีจำนวนที่พักในระดับราคาที่แตกต่างกันเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวที่ต่างกัน
 - แนวโน้มการท่องเที่ยวทั้งด้านอุปสงค์และอุปทานมีการเติบโตที่ดีและต่อเนื่องโดยไม่มีผลกระทบมากนักจากปัญหาเศรษฐกิจ โรคระบาด ภัยพิบัติและฤดูกาล

อย่างไรก็ตามโลจิสติกส์ด้านการท่องเที่ยวในปัจจุบันที่จะต้องพัฒนา คือ การขนส่งสาธารณะที่เชื่อมโยงไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ การให้ข้อมูลสารสนเทศ รวมทั้งการเพิ่มศักยภาพของบุคลากรที่ทำงานในอุตสาหกรรมนี้ ให้สามารถติดต่อสื่อสาร เชื่อมโยงกับนักท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายทั้งด้านภาษา ความต้องการจุดประสงค์ในการท่องเที่ยว และฤดูกาล อุปนิสัยในการกินอยู่ การใช้ชีวิตในการพักผ่อน และการซื้อสินค้าและบริการ นอกจากนี้การเข้าสู่ประชาคมอาเซียน อาจทำให้โลจิสติกส์ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกโดยเฉพาะการเชื่อมต่อเมืองหลักอาจมีการเปลี่ยนแปลงจากเดิม เช่น ศูนย์กลางการท่องเที่ยวอาจจะมีการกระจายตัวจากกรุงเทพฯ ไปยังเมืองที่สามารถเชื่อมต่อไปยังประเทศเพื่อนบ้าน เช่น เชียงใหม่ น่าน ตราด ตาก อุบลราชธานี กาญจนบุรี ประจวบคีรีขันธ์ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

นักท่องเที่ยวจากยุโรปส่วนใหญ่จะเป็นนักท่องเที่ยวที่มีการใช้จ่ายสูงและพักยาวควรมีการสนับสนุนให้พักนานขึ้นกว่าเดิม และมีจำนวนเพิ่มขึ้น เช่น การจัดโปรแกรมท่องเที่ยวการพักผ่อน เพื่อสุขภาพ ได้แก่ โปรแกรมขนาดแผนไทย สปา สำหรับนักท่องเที่ยวจากทวีปเอเชียนั้นมีปริมาณสูงสุดถึง 60% ของนักท่องเที่ยว แต่พักระยะสั้นจึงควรมีนโยบายให้พักนานขึ้นโดยจัดโปรแกรมพิเศษที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวจากเอเชียบางส่วนจะสนใจเรื่องศาสนา การทำสมาธิ จึงควรมีโปรแกรมท่องเที่ยวทางศาสนา โปรแกรมการทำสมาธิที่จัดขึ้นโดยสำนักวิปัสสนาชาติ เนื่องจากประเทศไทยมีศิลาแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องความงามและ สุขภาพ จึงควรมีโปรแกรมสำหรับนักท่องเที่ยวที่ต้องการเดินทางเข้าประเทศเพื่อเสริมความงาม และ มีการนำนักท่องเที่ยวไปยังสถานที่ท่องเที่ยวในประเทศหลังจากการรักษาเพื่อพักผ่อน

สำหรับการเดินทางนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะเข้าประเทศโดยเครื่องบินที่ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ แล้วเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวปลายทางได้แก่ พัทยา ภูเก็ต เชียงใหม่ และ กระบี่ ยานพาหนะที่นักท่องเที่ยวนิยมใช้ คือ การโดยสารเครื่องบินในประเทศ และ รถโดยสารประจำทาง ดังนั้นรัฐควรจัดหาระบบขนส่งมวลชนที่

เชื่อมต่อระหว่างจังหวัดท่องเที่ยวเหล่านี้ ได้แก่ รถไฟความเร็วสูง รถโดยสารปรับอากาศ เพื่อให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางได้สะดวก รวดเร็ว และ ปลอดภัย มากขึ้น

สิ่งที่จะต้องมีการปรับปรุงคือโลจิสติกส์ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว ที่จะต้องลงทุนโดยภาครัฐและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพราะยังขาดการเชื่อมต่อระหว่างเมืองที่มีประสิทธิภาพ รวมถึงในส่วนที่ย่อยจากโหนดหลักคือเมืองไปยังแหล่งท่องเที่ยว พัฒนาการให้ข้อมูลสารสนเทศเพื่ออำนวยความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวและการเรียนรู้ เช่น ข้อมูลการเดินทางไปยังจุดหมายปลายทาง ข้อมูลตารางเวลาการเดินทาง รถโดยสารสาธารณะ ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว

นอกจากนี้การจัดการโลจิสติกส์ในสถานที่ทำงาน (Workplace Logistic) ยังมีความจำเป็นที่จะต้องอบรม ให้ความรู้กับบุคลากรที่ทำงานในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ให้ความรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ การติดต่อประสานงาน การทำธุรกรรมผ่านสื่อต่างๆ รวมทั้งการปรับปรุงหลักสูตรของสถาบันการศึกษาให้กับสภาวะที่เกิดขึ้นจริงทั้งด้านอุปสงค์และอุปทานของการท่องเที่ยว